

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul douăzeci și cinci

Jeff Pippenger

2026-01-11

Numărul douăzeci și cinci

Cartea lui Ioel confruntă conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceene cu mărturia răzvrătirii sale tot mai accentuate de-a lungul a patru generații. Aceste patru generații sunt ilustrate, de asemenea, în capitolul opt din Ezechiel, unde cei douăzeci și cinci de bărbați ai acelei a patra generații se închină soarelui. În 1901, la 13 ani după răzvrătirea din 1888, Biserica Adventistă a organizat un comitet care să conducă Biserica.

Comitetul Executiv inițial al Conferinței Generale a fost constituit în timpul mării reorganizări de la Sesiunea Conferinței Generale din 1901 și era alcătuit din 25 de membri. Aceasta a reprezentat o extindere semnificativă față de comitetul anterior anului 1901, care avea doar 13 membri. Numărul membrilor a crescut de-a lungul anilor, dar Isus identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul. La început au fost 25 de membri, unul fiind conducătorul, corespunzând unei cete preoțești a sanctuarului, alcătuită din 24 de preoți și un mare-preot.

Iuda și Sinedriul sunt două simboluri ale răzvrătirii în vremea lui Hristos. Sinedriul reprezintă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană. Participarea Sinedriului la răstignirea lui Hristos tipifică rolul adventismului în criza legii duminicale. Sinedriul — consiliul suprem iudaic din Ierusalim, compus din arhierii, bătrâni și cărturari, prezidat de Marele Preot Caiafa — a jucat un rol central în evenimentele care au condus la moartea lui Isus.

După arestarea lui Isus în Ghetsimani (orchestrată prin trădarea lui Iuda), a fost adus înaintea Sinedriului noaptea, în casa lui Caiafa. Au căutat mărturii spre a-l condamna, aducând martori care l-au acuzat de blasfemie și răzvrătire.

Când Caiafa l-a întrebat în mod direct pe Isus dacă este Mesia (sau Fiul lui Dumnezeu), răspunsul afirmativ al lui Isus, „Tu ai zis”, l-a determinat pe marele preot să declare: „Blasfemie!”. Sinedriul l-a condamnat ca vrednic de moarte. Neavând, sub stăpânire romană, autoritatea de a executa pedepse capitale, l-au predat lui Ponțiu Pilat, guvernatorul roman, acuzându-l de sediciune pentru a asigura o execuție romană. Răstignirea propriu-zisă a fost înfăptuită de soldații romani, la ordinul lui Pilat, dar numai după ce Pilat a cedat presiunii marilor preoți și a unei mulțimi (care cereau moartea lui Isus și eliberarea lui Baraba).

Când Hristos era pe acest pământ, lumea l-a preferat pe Baraba. Iar astăzi lumea și bisericile fac aceeași alegere. Scenele trădării, respingerii și răstignirii lui Hristos au fost reînscenate și vor fi din nou reînscenate la scară imensă. Oamenii vor fi umpluți de însușirile vrăjmașului și, odată cu acestea, amăgirile lui vor avea mare putere. Tocmai în măsura în care lumina este refuzată, în aceeași măsură vor exista rătăcire și neînțelegere. Cei care Îl resping pe Hristos și îl aleg pe Baraba acționează sub o amăgire nimicitoare. Denaturarea și mărturia mincinoasă vor

spori până la răzvrătire pe față. Dacă ochiul este rău, tot trupul va fi plin de întuneric. Cei care își dau inima oricărui conducător în afară de Hristos se vor afla sub stăpânirea, în trup, suflet și duh, a unui farmec atât de ademenitor, încât, sub puterea lui, sufletele se abat de la a asculta adevărul, ca să creadă o minciună. Sunt prinși în cursă și robiți, iar prin fiecare faptă a lor strigă: Sloboziți-ne-l pe Baraba, iar pe Hristos răstigniți-L.

Chiar acum se ia această hotărâre. Scenele petrecute la cruce se repetă. În bisericile care s-au depărtat de adevăr și de dreptate se descoperă ce poate face și ce va face firea omenească atunci când dragostea lui Dumnezeu nu este un principiu statornic în suflet. Nu trebuie să ne surprindă nimic din ceea ce se poate întâmpla acum. Nu trebuie să ne uimească nicio manifestare a ororii. Cei care calcă în picioare, cu picioarele lor necurate, legea lui Dumnezeu au același duh ca oamenii care L-au insultat și L-au trădat pe Isus. Fără nicio muștrare de conștiință, vor face faptele tatălui lor, diavolul. Vor pune întrebarea care a ieșit de pe buzele trădătoare ale lui Iuda: Ce-mi veți da ca să vi-L predau pe Isus, Hristosul? Chiar acum Hristos este trădat în persoana sfinților Săi. Review and Herald, 30 ianuarie 1900.

Dacă pasajul înseamnă cu adevărat ceea ce spune, atunci cei care erau identificați drept „alegându-l pe Baraba” nu vor putea înțelege ceea ce învață pasajul. Acei oameni sunt oamenii din 2 Tesaloniceni care primesc o lucrare de rătăcire, pentru că n-au iubit adevărul. Ea spune despre cei care îl aleg pe Baraba: „Cei care își dăruiesc afecțiunea oricărui conducător în afară de Hristos se vor afla, cu trup, suflet și duh, sub stăpânirea unei fascinații atât de ademenitoare, încât, sub puterea ei, sufletele se abat de la a asculta adevărul pentru a crede o minciună.” Cei care îl aleg pe Baraba sunt sub stăpânirea lui Satana înaintea bornei crucii și a legii duminicale. În această stare nu pot nicidecum să înțeleagă ceea ce învață pasajul. Prin urmare, vor sugera că „condițiile în care Sora White a scris aceste cuvinte erau pentru acea istorie particulară, nu pentru acum.” Poate că vor spune: „Ea vorbește despre creștinism în mod generic, iar aceasta nu se aplică în mod direct adventiștilor de ziua a șaptea.” Nonsens.

Desigur, contextul istoric în care Sora White a scris acele cuvinte era, de fapt, un comentariu asupra propriei ei istorii, dar, la fel ca în cazul lui Ioan în Apocalipsă, atunci când unui profet i se poruncește să scrie, i se poruncește să scrie "lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care vor fi după acestea." Când un profet consemnează lucrurile care sunt, el consemnează simultan și lucrurile care vor fi.

Conducerea Adventismului este reprezentată de cei douăzeci și cinci de bărbați din Ezechiel, care, de asemenea, corespund profetic celor două sute cincizeci de bărbați care au stat alături de Core, Datan și Abiram. Nu mai puțin semnificativ, răzvrățiții din 1888 și Conferința Generală de la Minneapolis au fost identificați de Sora White drept repetarea răzvrătirii lui Core, Datan și Abiram. Sora White învață în mod direct că, atunci când îngerul din Apocalipsa optsprezece coboară și luminează pământul cu slava sa, începe ploaia târzie.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Sora White învață în mod direct că îngerul din Apocalipsa 18 a coborât la Conferința Generală din 1888 cu soliile lui A. T. Jones și ale lui E. J. Waggoner. Când se afla la Conferință, a fost atât de copleșită de răzvrătire încât a hotărât să-și strângă lucrurile și să plece, dar un înger i-a spus că trebuie să rămână și să consemneze istoria, căci era o repetare a răscoalei lui Core. De ce a dorit îngerul ca aceasta să fie consemnată, dacă nu pentru o mărturie în zilele de pe urmă? Dacă este o mărturie pentru zilele de pe urmă, ce altceva ar putea să însemne decât că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană va călca pe urmele Sinedriului în timpul crizei legii duminicale și, în mod deosebit, în istoria care o precede.

Solia lui Jones și Waggoner a fost prezentată drept „solia îndreptării prin credință, în adevăr”, „solia laodiceană”, „solia neprihănirii lui Hristos” și „solia îngerului al treilea”. Răzvrățiții s-au împotrivit soliei și au respins, de asemenea, călăuzirea Duhului Profetic și pe solii aleși ai adunării. Sora White învață, de asemenea, că atunci când marile clădiri ale orașului New York vor fi dărâmate, printr-o atingere a puterii lui Dumnezeu, atunci Apocalipsa 18:1-3 se va împlini. De la 11 septembrie 2001, conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceane continuă să repete răzvrătirea lui Core, răzvrătirea celor 25 de bătrâni, răzvrătirea conducerii din 1888 și răzvrătirea Sinedriului în perioada premergătoare crucii. Acei 25 de bătrâni sunt un simbol care reprezintă o preoție levitică contrafăcută.

Un levit trebuia să aibă 25 de ani când își începea slujirea.

Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: Aceasta este rânduiala cu privire la leviți: de la vârsta de douăzeci și cinci de ani în sus vor intra ca să împlinescă slujba Cortului Întâlnirii; iar de la vârsta de cincizeci de ani vor înceta a mai împlini slujba aceasta și nu vor mai sluji; ci vor sluji împreună cu frații lor în Cortul Întâlnirii, ca să păzească paza, și nu vor face nicio slujbă. Așa să faci leviților cu privire la paza lor. Numeri 8:23-26.

Un levit își începe slujirea la vârsta de douăzeci și cinci de ani și slujește timp de douăzeci și cinci de ani, până la vârsta de cincizeci de ani. Solul Legământului din Maleahi trei îi lămurește și îi curățește pe leviți la legea duminicală, așa cum a făcut El la 22 octombrie 1844.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; iar Domnul, pe care Îl căutați, va intra deodată în Templul Său, chiar solul legământului, în care vă găsiți plăcerea; iată, vine, zice Domnul oștirilor.

Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului; El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului un dar în neprihănire. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:1-4.

Numărul „25”, ca simbol, reprezintă nu doar un levit credincios, ci și un levit fals. Prin urmare, „25”, ca simbol, identifică separarea a două clase de închinători, fie că sunt fecioarele înțelepte și neînțelepte, oile și caprele, grâul și neghina. Numărul douăzeci și cinci este un simbol nu doar al unui levit, ci, la fel de important, un simbol al separării (curățirii) leviților. Acea separare are loc la legea duminicală și este un subiect principal al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Este potrivit

că Matei, capitolul douăzeci și cinci, este pur și simplu o continuare a profeției lui Isus despre sfârșitul lumii din Matei douăzeci și patru.

Și Isus a ieșit și a plecat din Templu; iar ucenicii Săi s-au apropiat de El ca să-I arate clădirile Templului. Iar Isus le-a zis: Nu vedeți voi toate acestea? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată. Matei 24:1, 2.

Când Isus a părăsit templul, nu S-a mai întors niciodată. În versetele finale ale capitolului douăzeci și trei, Isus a rostit judecata asupra Sinedriului, iar judecata este exprimată ca „opt” vaiuri, contrafăcând astfel cele opt suflete din arcă, a opta zi a tăierii împrejur, a opta zi a învierii, cele opt generații ale lui Avraam, 430 de ani și așa mai departe. Numărul contrafăcut „opt” se aliniază cu levitul contrafăcut.

Adevărat zic vouă: toate aceste lucruri vor veni peste neamul acesta.

O, Ierusalime, Ierusalime, tu care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am voit să adun laolaltă pe fiii tăi, precum își adună cloșca puii sub aripile ei, dar n-ai voit! Iată, vi se lasă casa voastră pustie.

Căci vă spun: de acum încolo nu Mă veți mai vedea, până când veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului. Matei 23:36-39.

Capitolul douăzeci și doi din Matei se încheie cu o ilustrare a legării celor răi în snopi și cu ultima interacțiune dintre Hristos și iudeii căutători de pricină. Apoi, în capitolul douăzeci și patru, El părăsește templul pentru ultima oară, încetându-și lucrarea pentru Israelul de odinioară. Capitolul se încheie acolo unde a început, cu declarația că casa lor le-a fost lăsată goală, iar ceea ce El a numit casa Tatălui Său când a curățit pentru întâia oară templul era acum casa iudaică goală.

În capitolul 24, Isus urmează să răspundă la întrebări privitoare la templu și la apropiata lui distrugere. Acea distrugere trebuia să aibă loc chiar în acea generație, care era o generație de vipere. El a părăsit acel templu fără a Se mai întoarce vreodată; așadar, profețiile pe care le expune se adresează Israelului spiritual, nu celui literal. Când Hristos părăsește templul care este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, așa cum a făcut cu Israelul din vechime, simultan templul omenesc al celor o sută patruzeci și patru de mii va fi unit cu Templul divin pentru veșnicie. Când Isus a părăsit templul Israelului din vechime, El Și-a repudiat pentru veșnicie poporul Său de legământ de odinioară.

Capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Matei reprezintă omega liniei capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi din cartea Geneza. Când această linie începe în Geneza unsprezece, ea marchează totodată începutul lui Babel și al legământului cu moartea al lui Babel, care își atinge împlinirea omega în Apocalipsa șaptesprezece, versetul unsprezece, versetul care se află chiar în centrul totalității versetelor ce compun capitolele unsprezece până la douăzeci și doi. Partea de mijloc a capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi din Geneza, Matei și Apocalipsa pune, fiecare, accentul pe stindard sau pe stindardul contrafăcut. În Geneza acesta a fost circumcizia, în Matei a fost Petru și Stânca pe care Hristos avea să-și zidească Biserica, iar în Apocalipsa a fost fiara contrafăcută care era și este și are să se ridice, care este al optulea și este din

cei șapte, și care apoi este căsătorită cu balaurul.

Unsprezece și douăzeci și doi sunt simboluri care indică unirea Divinității cu umanitatea, aceasta fiind însăși chestiunea reprezentată de Hristos, care Își scrie Legea în inimile și mințile noastre. 11 și 22 sunt simboluri ale legământului celor o sută patruzeci și patru de mii. În Matei, capitolul douăzeci și trei, preoția falsă a primit opt vaiuri; în același moment, preoția adevărată este unsă. Preoții au fost consacrați timp de șapte zile, iar în a opta zi au început să slujească.

Nu este o coincidență că cele șapte zile de consacrare ale preoților, care au dus la începerea slujirii lor în ziua a opta, încep în Numeri, capitolul opt, versetul unu, căci „81” este un simbol al preoților.

Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: Ia-l pe Aaron și pe fiii lui împreună cu el, și veșmintele, și untdelemnul ungerii, și un vițel ca jertfă pentru păcat, și doi berbeci, și un coș cu pâini nedospite; și adună toată adunarea la ușa cortului întâlnirii. Și Moise a făcut precum i-a poruncit Domnul; și adunarea s-a strâns la ușa cortului întâlnirii. Și Moise a zis adunării: Acesta este lucrul pe care Domnul a poruncit să fie făcut. ...

Și să nu ieșiți din ușa cortului întâlnirii timp de șapte zile, până când se vor sfârși zilele consacrării voastre; căci timp de șapte zile el vă va consacra. Așa cum a făcut astăzi, tot așa a poruncit Domnul să se facă, pentru a se face ispășire pentru voi. De aceea veți rămâne la ușa cortului întâlnirii zi și noapte, șapte zile, și veți păzi rânduiala Domnului, ca să nu muriți; căci așa mi s-a poruncit. Astfel, Aaron și fiii lui au făcut toate lucrurile pe care Domnul le poruncise prin mâna lui Moise. Și s-a întâmplat în ziua a opta că Moise i-a chemat pe Aaron și pe fiii lui și pe bătrânii lui Israel; și i-a zis lui Aaron: Ia-ți un vițel tânăr ca jertfă pentru păcat și un berbec ca ardere-de-tot, fără cusur, și adu-le înaintea Domnului. ... Iar Moise a zis: Acesta este lucrul pe care Domnul a poruncit să-l faceți; și slava Domnului vi se va arăta. ... Și Aaron și-a ridicat mâna spre popor și i-a binecuvântat, și a coborât după ce a adus jertfa pentru păcat, arderea-de-tot și jertfele de pace. Și Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii, au ieșit și au binecuvântat poporul; și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Și a ieșit un foc dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea-de-tot și grăsimea; și, când a văzut tot poporul, a strigat și a căzut cu fața la pământ. Leviticul 8:1-5, 33-36; 9:1, 2, 6, 22-24.

Capitolul douăzeci și trei identifică leviții falși, care sunt descoperiți în vremea când leviții adevărați sunt pecetluiți. Capitolul douăzeci și doi din Matei se încheie cu faptul că nimeni nu i-a mai pus lui Isus întrebări, apoi, în capitolul douăzeci și trei, el expune cele opt «vai», indicând că timpul de probă al Sinedriului se închisese și că judecata executivă urma atunci să înceapă. În capitolul douăzeci și patru, el identifică templul drept casa iudeilor. Este important să se observe succesiunea din capitole.

Capitolele unsprezece până la douăzeci și doi din Matei identifică încheierea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, în contextul legământului lui Dumnezeu cu un popor ales. Simbolismul lui Palmoni din capitolul alfa, unsprezece, și simbolismul Său din capitolul omega, douăzeci și doi, contribuie la narațiunea din cadrul capitolelor.

Capitolul douăzeci și trei este ispășirea, unirea Divinului cu umanul, așa cum este reprezentată de numărul douăzeci și trei. Dar capitolul vorbește despre judecata executivă a neghinei, despre

preoția falsă, despre leviții falși. Fiecare preot era levit, dar nu fiecare levit era preot. Dintre descendenții lui Levi, numai linia de sânge a lui Aaron era îndreptățită la preoție. Scriptura precizează că leviții aveau să înceapă să slujească la vârsta de douăzeci și cinci de ani, dar fiii lui Chehat aveau să slujească la vârsta de treizeci de ani.

Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, zicând: Numărați pe fiii lui Chehat dintre fiii lui Levi, după familiile lor, după casele părinților lor, de la treizeci de ani în sus până la cincizeci de ani, pe toți cei ce intră în slujbă, ca să facă lucrarea la cortul adunării. Numeri 4:1-3.

Numărul „30” îi reprezintă pe preoții care se aflau în linia genealogică a lui Chehat, care era fiul lui Levi, iar fiul lui Chehat a fost Amram, care a fost tatăl lui Aaron. „Levi” înseamnă „alipit sau unit de Dumnezeu”. „Chehat” înseamnă „adunat în jurul Prezenței Sale”. „Amram” înseamnă „popor înălțat”, iar „Aaron” înseamnă „purtător de lumină sau mijlocitor înălțat”. Împreună, acestea descriu o mișcare de la Marea Roșie la Sinai, tipificând astfel legământul dintre Dumnezeu și cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt templul omenesc ce se unește cu templul divin, când Hristos Își întinde mâna pentru a doua oară ca să-Și adune rămășița poporului Său în sanctuarul Său, unde apoi îi ridică și îi înalță, fiind luminați de Marele Preot ceresc, așa cum i-a luminat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

Numărul „30” reprezintă o perioadă de pregătire pentru preoți, iar „25”, ca vârsta leviților, urmează a fi aplicat la 30, rând după rând, căci fiecare preot era levit, dar nu fiecare levit era preot. Treizeci reprezintă perioada de pregătire care a început în 1989, la timpul sfârșitului, și se încheie la legea duminicală din Statele Unite. Numărul douăzeci și cinci, ca simbol al leviților, este de asemenea simbolul separării dintre două clase și, în raport cu preoții, identifică o separare. Douăzeci și cinci marchează separarea leviților și a leviților contrafăcuți la legea duminicală, iar, în contextul preoților autentici și al leviților autentici, creează de asemenea o distincție, însă nu o separare negativă, ca în cazul leviților contrafăcuți.

Kohath a fost una dintre cele trei ramuri principale ale leviților (alături de Gershon și Merari). Linia preoțească s-a transmis în mod specific prin descendentul lui Kohath, Aaron. Aaron este descendent din a patra generație al lui Levi, iar privilegiul preoțesc a fost restrâns la descendenții lui de parte bărbătească din cadrul acestei ramuri a lui Kohath. Urmașii lui Kohath, în ansamblu (toți descendenții lui Kohath), aveau onoarea de a purta cele mai sfinte obiecte, dar numai linia lui Aaron putea efectiv să îndeplinească funcțiile preoțești la altar și în sanctuar. Aaron reprezintă aceeași a patra generație ca „bătrânii” lui Ioel sau „bărbații bătrâni” din Ezechiel capitoul opt, care se închină soarelui.

Sistemul celor 24 de cete (diviziuni) preoțești, care slujeau prin rotație (și, în mod similar, pentru leviții care nu erau preoți, în roluri de sprijin precum cântăreți și portari), a fost instituit de regele David. David i-a organizat pe descendenții lui Aaron în 24 de cete (diviziuni) pentru a sluji prin rotație (1 Cronici 24:1-19). David, cu ajutorul preoților Țadoc (din linia lui Eleazar) și Ahimelec (din linia lui Itamar), i-a împărțit în 24 de grupuri (16 din familia mai numeroasă a lui Eleazar, 8 din a lui Itamar). S-au tras sorți pentru a stabili ordinea slujirii.

Fiecare ceată slujea câte o săptămână (de la Sabat la Sabat), de două ori pe an; în plus, în timpul marilor sărbători (Paștele, Cincizecimea, Sărbătoarea Corturilor), toate cetele slujeau împreună. David, în mod asemănător, i-a organizat pe leviții care nu erau preoți în 24 de cete pentru cântare, paza porților etc. (1 Cronici 23–26). Acest sistem a fost pus în aplicare sub Solomon (2 Cronici 8:14) și a continuat pe toată perioada Celui de-al Doilea Templu. Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, făcea parte din ceata lui Abia—Luca 1:5; 1 Cronici 24:10. Ordinea celor douăzeci și patru de cete preotești a fost stabilită prin tragere la sorți, iar Zaharia era în ceata lui Abia, care, dintre cele douăzeci și patru de cete, reprezenta „a opta” ceată. Numele Zaharia înseamnă „Dumnezeu își aduce aminte”, iar numele tatălui său, Abia, înseamnă „Dumnezeu este Tatăl meu”.

Tatăl ceresc Și-a adus aminte de făgăduința Sa de a ridica un mesager care să pregătească calea pentru Mesia. Însă Zaharia se corelează, de asemenea, cu legea duminicală, căci acolo Sabatul — ziua de care oamenii trebuiau să-și aducă aminte întotdeauna — devine proba finală. Zaharia reprezintă un preot din ceata lui Abia, care este „a opta” ceată. Zaharia nu crede mesajul îngerului și este făcut mut, până la nașterea fiului său Ioan. Când se naște Ioan, Zaharia ia parte la discuția cu privire la numele lui Ioan și atunci vorbește. Vorbirea profetică a zilelor de pe urmă este atunci când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

Și s-a întâmplat că, în ziua a opta, au venit să-l taie împrejur pe prunc; și l-au numit Zaharia, după numele tatălui său. Și mama lui, răspunzând, a zis: Nicidecum; ci se va chema Ioan. Iar ei i-au zis: Nu este nimeni dintre rudele tale care să poarte numele acesta. Și au făcut semne tatălui pruncului: cum ar voi el să-i pună numele? Și el a cerut o tăbliță de scris și a scris, zicând: Numele lui este Ioan. Și toți s-au minunat. Și îndată i s-a deschis gura și i s-a dezlegat limba, și a vorbit, slăvind pe Dumnezeu. Luca 1:59-64.

Ioan Botezătorul este din a opta ceată a lui Abia, precum a fost și tatăl său. La tăierea împrejur a lui Ioan, în ziua a opta, numele lui este schimbat. Ioan Botezătorul îi reprezintă pe aceia care sunt preoți, din a patra generație, aflați într-o relație de legământ cu Dumnezeu, Cel ce le schimbă numele (din Laodiceea în Filadelfia) și îi pecetluiește cu semnul legământului, atunci când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

Noi suntem templul lui Dumnezeu. Pasajele profetice care se referă la templu li se adresează bărbaților și femeilor în calitate de indivizi și, de asemenea, în mod colectiv, întrucât Biserica lui Dumnezeu este și ea un templu. Și, desigur, există un templu ceresc, iar Hristos este Cel care zidește templul Domnului. El este Acela care pune temelia și așază piatra de vârf pe templu. În ceea ce privește numărul „25” ca simbol, 25 îi reprezintă pe leviți, care sunt curății (separați) de leviții falși în capitolul al treilea din Maleahi și care sunt, de asemenea, purificați în același pasaj. În Ezechiel, capitolele 40–48, este descris cu mare minuțiozitate un templu simbolic. Apa vieții iese din acel templu și umple pământul.

Minunată este lucrarea pe care Dumnezeu voiește s-o săvârșească prin slujitorii Săi, pentru ca Numele Său să fie proslăvit. Dumnezeu l-a făcut pe Iosif un izvor al vieții pentru poporul egiptean. Prin Iosif a fost păstrată viața întregului popor aceluia. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viața tuturor înțelepților Babilonului. Iar aceste izbăviri au fost ca lecții ilustrative; ele au arătat poporului binecuvântările spirituale care le erau oferite prin legătura cu Dumnezeul

căruia Iosif și Daniel se închinau. Tot astfel, prin poporul Său de astăzi, Dumnezeu dorește să aducă binecuvântări lumii. Orice lucrător în inima căruia Hristos locuiește, oricine va arăta lumii dragostea Sa, este un împreună-lucrător cu Dumnezeu spre binecuvântarea omenirii. Pe măsură ce primește de la Mântuitorul har pe care să-l împărtășească altora, din întreaga lui ființă se revarsă șuvoiul vieții spirituale. Hristos a venit ca Marele Medic pentru a vindeca rănilile pe care păcatul le-a făcut în familia omenească; iar Duhul Său, lucrând prin slujitorii Săi, dăruiește oamenilor bolnavi de păcat și suferinzi o putere tămăduitoare de mare tărie, eficace atât pentru trup, cât și pentru suflet. „În ziua aceea”, spune Scriptura, „se va deschide un izvor pentru casa lui David și pentru locuitorii Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurăție.” Zaharia 13:1. Apele acestui izvor conțin proprietăți medicinale care vor vindeca atât infirmitățile trupești, cât și pe cele spirituale.

Din acest izvor curge râul puternic văzut în vedenia lui Ezechiel. „Apele acestea ies spre ținutul de la răsărit, coboară în pustiu și se varsă în mare; iar, odată revărsate în mare, apele vor fi vindecate. Și se va întâmpla că orice făptură vie care se mișcă, oriunde vor ajunge râurile, va trăi... Iar pe lângă râu, pe malurile lui, de o parte și de alta, vor crește toți pomii pentru hrană, ale căror frunze nu se vor veșteji, nici rodul lor nu se va sfârși: vor aduce rod nou după lunile lor, pentru că apele lor ies din lăcașul sfânt; și rodul lor va fi pentru hrană, iar frunza lor pentru leac.” Ezechiel 47:8-12. Mărturii, volumul 6, 227.

Templul lui Ezechiel este un simbolism profetic de cel mai înalt ordin, iar lui Ioan i s-a poruncit, în Apocalipsa, capitolul unsprezece, să măsoare templul, dar să nu măsoare curtea. Când procedăm întocmai astfel în cazul templului lui Ezechiel, constatăm că cele două numere cele mai proeminente din dimensiunile templului reprezintă preoția. Măsura de 50 de coți este cea mai proeminentă și se repetă de 11 ori ca lungime totală a ansamblului fiecărei porți (Ezechiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 etc.). Măsura de 50 de coți este folosită, de asemenea, pentru anumite lungimi ale zidurilor și ale odăilor (42:7-8). Ea definește întregul pasaj al porții, de la pragul exterior la pragul interior.

Măsura de 25 de coți este, în mod clar, a doua cea mai proeminentă. Ea se repetă de 10 ori ca lățime și lărgime ale ansamblurilor porților (Ezechiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Împreună, 50 și 25 formează tiparele dreptunghiulare consecvente de 50 pe 25 pentru cele șase porți principale. Această asociere de 50 pe 25 domină descrierea arhitecturală a porților care duc spre zonele interioare. Nu există nicio altă pereche care să se repete cu o asemenea frecvență sistematică în însăși clădirea templului.

Leviții au intrat în slujire activă la 25 de ani (Numeri 8:24: „de la douăzeci și cinci de ani în sus ei vor intra pentru a îndeplini slujirea”). Ei au slujit până la 50 de ani (Numeri 4:3, 39, 43; 8:25: „până la vârsta de cincizeci de ani”). Aceasta dă exact 25 de ani de slujire activă ($50 - 25 = 25$).

Astfel, perioada de 25 de ani a slujirii levitice se reflectă în mod direct în măsurătorile de 25 pe 50 de coți care domină porțile și întreaga structură a templului — chiar locul unde au slujit leviții. Dimensiunile principale ale templului lui Ezechiel, adică templul Bisericii triumfătoare și al celor o sută patruzeci și patru de mii, sunt concepute arhitectural în însuși templul în care urmau să slujească; întocmai precum cei patruzeci și șase de cromozomi sunt încorporați în însuși templul în

care poporul lui Dumnezeu urmează să slujească. Palmoni a așezat semnătura Sa asupra templului omenesc individual și asupra templului trupului colectiv care urmează să-I fie mireasă.

Vom continua aceste rânduri în articolul următor.

Cei ce se află în poziții de răspundere nu trebuie să se convertească la principiile lumești ale răsfațului de sine și ale extravagantei, căci nu-și pot îngădui aceasta; iar dacă ar putea, principiile lui Hristos nu ar îngădui-o. Felurită învățătură trebuie dată. „Pe cine va învăța El cunoașterea? și pe cine îl va face El să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și dezvățați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, acolo puțin.” Astfel, Cuvântul Domnului trebuie adus cu răbdare înaintea copiilor și ținut mereu înaintea lor, de către părinții care cred Cuvântul lui Dumnezeu. „Căci prin buze bâlbâitoare și într-o altă limbă va vorbi El poporului acestuia. Căruia i-a zis: Aceasta este odihna prin care puteți da odihnă celui obosit; și aceasta este înviorarea: dar ei n-au vrut să asculte. Dar Cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, acolo puțin; pentru ca să meargă și să cadă pe spate, și să se sfărâme, și să se prindă în cursă, și să fie luați.” De ce? Pentru că nu au luat aminte la Cuvântul Domnului care a venit la ei.

Aceasta se referă la aceia care nu au primit învățătură, ci și-au prețuit propria înțelepciune și au ales să lucreze ei înșiși potrivit propriilor lor idei. Domnul le dă acestora încercarea, pentru ca ei să aleagă: ori să-și asume poziția de a urma sfatul Său, ori să refuze și să facă potrivit propriilor lor idei; iar atunci Domnul îi va lăsa în seama consecinței sigure. În toate căile noastre, în toată slujirea noastră adusă lui Dumnezeu, El ne vorbește: «Dă-Mi inima ta.» Duhul supus, învățabil, pe acesta îl dorește Dumnezeu. Ceea ce dă rugăciunii excelența ei este faptul că ea izvorăște dintr-o inimă iubitoare și ascultătoare.

„Dumnezeu cere anumite lucruri de la poporul Său; dacă ei spun: Nu-mi voi preda inima pentru a face acest lucru, Domnul îi lasă să meargă înainte în judecata lor, socotită de ei înțeleaptă, dar lipsită de înțelepciune cerească, până când se împlinește acest text al Scripturii [Isaiah 28:13]. Nu trebuie să spui: Voi urma călăuzirea Domnului până la un anumit punct care este în armonie cu judecata mea, iar apoi să te ții cu tărie de propriile tale idei, refuzând să fii modelat după asemănarea Domnului. Să se pună întrebarea: Este aceasta voia Domnului? nu: Este aceasta opinia sau judecata lui—?” Testimonies to Ministers, 419.